

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/178/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5418200613
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5418200613.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bajkalská 19B, Bratislava, IČO: 36 062 235, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: F. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/XX, W. G. - S. N., o zaplatenie 718,96 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/25/2018-102 zo dňa 18. marca 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil. Žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa voči žalovanému domáha zaplatenia sumy 718,96 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.268,96 eura od 29.08.2016 do 29.09.2016, zo sumy 1.158,96 eura od 30.09.2016 do 02.11.2016, zo sumy 1.048,96 eura od 03.11.2016 do 30.11.2016, zo sumy 938,96 eura od 01.12.2016 do 28.12.2016, zo sumy 828,96 eura od 29.12.2016 do 06.02.2017, zo sumy 718,96 eura od 07.02.2017 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobca je právnická osoba zriadená zákonom č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoPZP“) a v súlade s čl. 10 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES je zároveň orgánom povereným náhradou škody pre prípady škody spôsobenej nepoisteným vozidlom - Poistný garančný fond (§ 24 ods. 2 ZoPZP). Žalovaný je fyzická osoba - držiteľ motorového vozidla HONDA, EČV: DK953BE, ktorého prevádzkou bola dňa 22.04.2016 ako jeho vodičom v Českej republike v dôsledku dopravnej nehody spôsobená škoda na motorovom vozidle ŠKODA, EČV: 2AV8085, ktorého držiteľom v čase nehody bola N. S. (ďalej len „poškodený“). Vzhľadom na to, že k motorovému vozidlu žalovaného nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako to vyplýva z ustanovení § 3 ods. 1 ZoPZP, vznikla žalobcovi v zmysle ust. § 24 ods. 2 písm. b) ZoPZP povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca poskytol z poistného garančného fondu poškodenému poistné plnenie dňa 20.07.2016 vo výške 1.471,68 eura. Žalobca splnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo ZoPZP tým, že uhradil poškodenému škodu. Tým, že žalovaný nesplnil svoju zákonom stanovenú povinnosť v súlade s § 3 ods. 1 ZoPZP, žalobca si uplatnil voči žalovanému oprávnený nárok na základe ust. § 24 ods. 7 ZoPZP, a to právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa § 24 ods. 2 ZoPZP, na náhradu toho, čo za neho plnil. Žalobca zodpovednosť žalovaného uplatnil podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) ako prevádzateľ motorového vozidla za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla.

2. Vzhľadom k tomu, že sa nepodarilo žalovanému doručiť do vlastných rúk platobný rozkaz, ktorý v uvedenej veci podľa žaloby súd prvej inštancie vydal 11.05.2018 pod č. k. 5C/25/2018-51, uznesením zo 14.11.2018 č. k. 5C/25/2018-69, platobný rozkaz podľa § 266 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v celom rozsahu zrušil. Podľa vykonaných zistení sa žalovaný na adrese označenej v žalobe, na ktorej má stále vedený trvalý pobyt na území SR, nezdržiava (podľa oznámenia pošty na doručovanej zásielke, je takýto adresát na adrese W. G., N. XXXX/XX, neznámy). Následne žalovanému adresoval zásielky na adresu oznámenú jeho matkou, a to na adresu G. XXXX, XXX XX N. D. U., Česká republika. Zásielky, ktoré mu boli adresované na danú adresu sa však vrátili späť ako nedoručené s poznámkou pošty (nevyzdvihnuté) a rovnako sa tak stalo aj s doručovaním zásielky žalovanému podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007, kde bola taktiež zásielka pre žalovaného, obsahujúca žalobu s prílohami a procesnými poučeniami, vrátená zo strany dožiadaného Okresného súdu Praha - východ, ako nedoručená. Žalovaný sa na nariadený termín pojednávania dňa 18.03.2019 nedostavil a ani sa k veci nijako nevyjadril. Zástupca žalobcu na tomto pojednávaní po tom, ako bol oboznámený so zisteniami súdu ohľadne bydliska žalovaného obsiahnutých predovšetkým v úradných záznamoch sa k uvedenému bližšie nevyjadril s tým, že ponecháva ďalší postup vo veci na súd.

3. Na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že v danom prípade ide o vec s medzinárodným prvkom, nakoľko žalovaný dlhodobo býva (cca 5 rokov) v Českej republike, na území ktorej napokon došlo dňa 22.04.2016 aj k vzniku škody, ktorú mal spôsobiť žalovaný ako vodič predmetného vozidla, ktorého má byť zároveň aj držiteľom. Zistené skutočnosti ohľadne pobytu žalovaného, ktorý je na území SR na adrese jeho (len formálne) vedeného trvalého pobytu, podľa oznámenia poštového doručovateľa neznámou osobou, spoľahlivo preukazujú, že bydlisko žalovaného v čase začatia tohto konania (a už dlhší čas aj predtým) sa nachádza na území Českej republiky. Preto bolo dôvodné aplikovať čl. 4 ods. 1 nariadenia 1215/2012, podľa ktorého, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu. Za uvedenej situácie právomoc súdu na konanie o podanej žalobe, so zreteľom na definíciu právomoci obsiahnutú v článku 4 bod 1 nariadenia 1215/2012 môže byť založená len podľa čl. 26 nariadenia 1215/2012 za predpokladu, že sa žalovaný zúčastní konania, k čomu zo strany žalovaného nedošlo, keď tento hoci reálne obdržal informácie o tomto konaní a bol vo veci aj náležite poučený, sa na nariadené pojednávanie nedostavil, na podanú žalobu nereagoval a zostal vo veci nečinným. Preto s poukazom na cit. ustanovenie čl. 28 ods. 1 nariadenia 1215/2012 vyhlásil, že nemá právomoc, pričom súčasne rozhodol o zastavení konania s poukazom na ust. § 9 CSP. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP tak, že s ohľadom na dôvod, pre ktorý došlo zastaveniu konania, kedy nemožno hovoriť o procesnom zavinení niektorej zo strán sporu na zastavení konania, vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu (§ 256 ods. 1 a contrario CSP).

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces - a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach: Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu. Podľa čl. 7 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach: „Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok.“ Uviedol, že jeho nárok voči žalovanému je nárokom na náhradu plnenia, ktoré za neho plnil poškodenému. Z poisťného garančného fondu poskytol poisťné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poisťovania zodpovednosti podľa § 24 ods. 2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o PZP“), na základe čoho má právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona o PZP na náhradu toho, čo za neho plnil (§ 24 ods. 7 zákona o PZP). Nárok uplatnený v tomto konaní tak nepredstavuje nárok na náhradu škody, vyplývajúcej z dopravnej nehody, ku ktorej došlo na území Českej republiky, ale nárok na náhradu poisťného plnenia, ktoré bolo vyplatené poškodenému. Až táto skutočnosť (vyplatenie poisťného plnenia z poisťného garančného fondu) založila nárok, ktorý si v tomto konaní uplatnil a preto je zrejme, že skutočnosť zakladajúca uplatnený nárok je vyplatenie poisťného plnenia z poisťného

garančného fondu, pričom k tomuto plneniu došlo na území Slovenskej republiky, čím došlo k naplneniu čl. 7 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným, z ktorého obsahu vyplýva uplatnené právo žalobcu v zmysle ustanovenia § 24 ods. 7 zákona o PZP požadovať plnenie voči tretej osobe, t.j. náhradu toho, čo za neho žalobca plnil, je svojou povahou vzťahom sui generis, ktorý vzniká na základe skutočností uvedených v zákone. Nejde o nárok na náhradu škody z dopravnej nehody, ale o tzv. právo postihu, ktoré vyplýva zo zákona a je v predmetnej veci dané reťazou aplikácie ustanovení § 24 ods. 7, § 24 ods. 2 písm. b) a § 3 ods. 1 zákona o PZP, ktoré tvoria regulatívny rámec obsahu tohto subjektívneho práva žalobcu. Žalobca tak má podľa zákona právo na náhradu plnenia za toho, kto zodpovedá za škodu podľa ustanovenia § 24 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. Plnenie žalobcu je plnením v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 písm. b) zákona o PZP a v zmysle § 24 ods. 7 zákona o PZP titulom postihu (regresu) má žalobca voči žalovanému právo na náhradu toho, čo za neho plnil poškodenému. Toto právo však nevzniklo v deň, kedy na území Českej republiky došlo k spôsobeniu dopravnej nehody, ale až v deň, kedy bolo na území Slovenskej republiky poškodenému vyplatené poistné plnenie z poistného garančného fondu v súlade s ust. § 24 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach nie je možné v prebiehajúcom konaní na vec aplikovať, nakoľko nariadenie upravuje iný spôsob založenia právomoci súdov - a to v čl. 7 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach - na základe ktorého majú právomoc vo veci konať sudy Slovenskej republiky, nakoľko ku skutočnosti, ktorá zakladá uplatnený nárok došlo na území Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uplatnenie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak na vec neaplikoval čl. 7 ods. 2 nariadenia a nezaložil tak právomoc slovenského súdu vo veci konať. Zároveň sa nestotožnil ani so záverom súdu, že žalovaný má bydlisko na území Českej republiky - a to z dôvodu, že sa tam v čase konania práve prechodne zdržiava. Podľa ust. § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu: Občan, ktorý sa pripravuje na vycestovanie do zahraničia s cieľom trvalo žiť v zahraničí, je povinný pred vycestovaním ohlásiť skončenie trvalého pobytu ohlasovni, ktorá vedie údaje o jeho trvalom pobyte; v ohlásení uvedie štát a miesto pobytu, kam hodlá vycestovať, a deň začiatku pobytu v zahraničí, ktorý je zároveň dňom skončenia trvalého pobytu. Podľa ust. § 8 ods. 1 zákona o hlásení pobytu Prechodný pobyt je pobyt občana mimo miesta trvalého pobytu, kde sa občan dočasne zdržiava, ak má trvať viac ako 90 dní; prechodný pobyt je tiež pobyt občana trvalo žijúceho v zahraničí, ktorý má na území Slovenskej republiky trvať viac ako 90 dní. Vychádzajúc tak z vyššie citovaných ustanovení bol toho názoru, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že bydliskom žalovaného je adresa N. D. U., Česká republika - a to z toho dôvodu, že sa tam žalovaný práve zdržiava. V tejto súvislosti poukázal na to, že ak by žalovaný mal úmysel zdržiavať sa na uvedenej adrese trvalo, potom bolo jeho povinnosťou v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu ohlásiť ohlasovni skončenie trvalého pobytu. Keďže trvalý pobyt žalovaného je k dnešnému dňu vedený na adrese N. XXXX/XX, W. G., a teda žalovaný nesplnil povinnosť podľa ust. § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu, potom je zrejmé, že jeho úmyslom nie je vycestovanie do zahraničia (v danom prípade do Českej republiky) s cieľom trvalo tam žiť, nakoľko v opačnom prípade by si povinnosť podľa ust. § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu musel splniť. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. a/ CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP, ktoré podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za dôvodné. Stotožnil sa s argumentáciou odvolateľa, že nárok uplatnený v tomto konaní nepredstavuje nárok na náhradu škody, vyplývajúcej z dopravnej nehody, ku ktorej došlo na území Českej republiky, ale nárok na náhradu poistného plnenia, ktoré bolo vyplatené poškodenému. Táto skutočnosťou (vyplatenie poistného plnenia z poistného garančného fondu) založila nárok na aplikáciu čl. 7 ods. 2 Nariadenia

Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným, z ktorého obsahu vyplýva uplatnené právo žalobcu v zmysle ustanovenia § 24 ods. 7 zákona o PZP požadovať plnenie voči tretej osobe, t.j. náhradu toho, čo za neho žalobca plnil, je svojou povahou vzťahom sui generis, ktorý vzniká na základe skutočností uvedených v zákone. Nejde o nárok na náhradu škody z dopravnej nehody, ale o tzv. právo postihu, ktoré vyplýva zo zákona a je v predmetnej veci dané reťazou aplikácie ustanovení § 24 ods. 7, § 24 ods. 2 písm. b) a § 3 ods. 1 zákona o PZP, ktoré tvoria regulatívny rámec obsahu tohto subjektívneho práva žalobcu.

8. Odvolací súd dospel k záveru, že postup vo veci súdom prvej inštancie je spôsobilý vytvoriť pre žalobcu nespravodlivú situáciu, kedy by na základe rovnakých informácií a podania žaloby na súde Českej republiky mohol český súd vyhlásiť, že nemá právomoc vec prejednať. Evidovaným bydliskom žalovaného je stále Slovenská republika, keďže žalovaný má na jej území hlásený trvalý pobyt a nepodarilo sa zistiť, že by sa zdržiaval na území Českej republiky s úmyslom usadiť sa tam natrvalo (o čom svedčí aj ďalšia zmena adresy v rámci ČR). Skutočnosť, že žalovanému bola doručená súdna zásielka na adresu jeho prechodného pobytu automaticky neznamená preukázanie právne relevantných skutočností ohľadne bydliska žalovaného a že sa žalovaný v mieste prechodného pobytu v Českej republike dlhodobo aj reálne zdržuje a že tam má vytvorené centrum záujmov, eventuálne sociálne väzby, alebo dlhodobo pracuje.

9. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd vyvodil, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď len na základe informácie, že žalovaný sa v dobe rozhodovania súdu prechodne zdržiaval v Českej republike, uzavrel, že zistená adresa v Českej republike je bydliskom žalovaného. Bydliskom osoby sa totiž nerozumie miesto, kde sa osoba aktuálne, po určitú prechodnú dobu zdržuje, ale len miesto, kde má osoba úmysel trvalo sa zdržiavať. V konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by sa žalovaný mal úmysel trvalo zdržiavať v Českej republike. Bydliskom žalovaného je stále adresa W. G., N. XXXX/XX, Slovenská republika, nakoľko na tejto adrese má žalovaný vedený trvalý pobyt, t. j. v zmysle ust. § 3 ods. 1 zákona o hlásení pobytu. Žalovaný neohlásil v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu skončenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, a v Českej republike sa neprihlásil na trvalý alebo prechodný pobyt, resp. ani iným spôsobom v konaní nepreukázal, že by sa chcel trvalo zdržiavať v Českej republike. Uvedené potvrdzuje aj správanie sa žalovaného v čase dopravnej nehody v „Zázname o dopravnej nehode“ z 22.4.2016, žalovaný v kolónke „Řidič“ uviedol adresu bydliska „W. G., S. N., N. XXXX/XX, SR“. Záver o skutočnosti, že žalovaný má úmysel trvale sa zdržiavať na území Českej republiky nebol v konaní preukázaný žiadnym dôkazom a preto ani nebol dôvod na záver o tom, že právomoc konať má súd Českej republiky.

10. Keďže súd prvej inštancie nesprávne posúdil právomoc súdu vo veci konať vzhľadom k okolnostiam danej prejednávanej veci, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)